

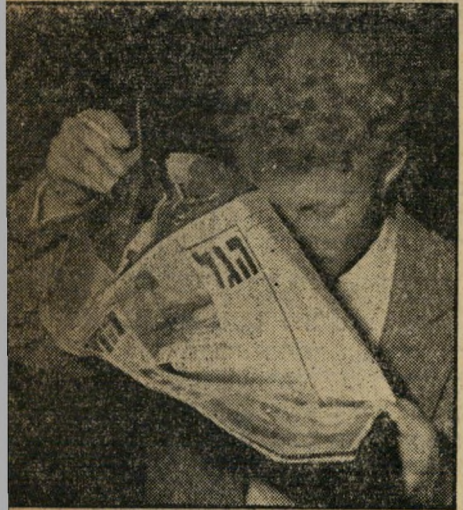


מועל לתת: חייל חיל האוויר, הי מכיר את בר מצוין לתוך העתון.

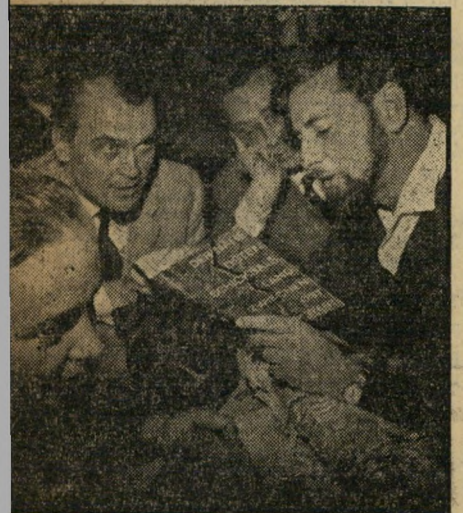
הבריחות הראשונות: ההומוריסט האירישאי ד'ויון אומר כי ברוסיה היו שודחים את בר ל"וייסען בער". מה כתוב? עסקן מפ"מ ישראל פרמו מתבודד עם ידידה. עובר במתיחות על כל מזה שנכתבה בכתבה.



מתיחות וחיוך: זוגות אלה עדיין לא תפסו את חומרת היריעה.



קוצר רוח: קורא זה לא טרם מלל לחתוך את שולי העתון, לקריאה.



מסיבת עתונאים ספונטאנית: עי תונאים זרים מצוטטפים סביב ער רך "העולם הזה" בהקשבה.

קן בהלצות ומתיחות. אחד מיושבי כסית ויבועים ניגש לטלפון שצילצל, הרים את השפופרת, האזין וקרא בקול: "ד"ר ישראל בר — טלפון!" כאשר הגיעה המתיחות לשיאה, 20 דקות לאחת, פרצה מהומה. ליצן אחד שלף מכיסו גליון ישן של השבועון וצעק: "צורה האופיינית למיכרי העתונים: העור לם הזה חודש!" מיד התנפלו עליו עשרות אנשים. כאשר נוכחו לדעת כי היתה זאת מתיחה, כמעט קרעוהו כרג.

★ ★ ★

שלוש דקות לפני שעה אחת, ניגש חבר המערכת לטלפון, צילצל לדפוס ונתן את ההוראה: לשוורר את העתונים. כעבור שניות מעטות נערך פרוץ בן המוכרים — במכוניות ובאפניים — מי יגיע ראשון אל הקהל. רבים מהם נעצרו בדרך על ידי קוראים, שהתחכמו ושמו להט מאוב ליד התחנה המרכזית.

מה שקרה לאחר מכן ברחוב דיזנגוף, כימעט ולא ניתן לתיאור. המוכר הראשון הגיע במכונית המפיק, פתח את החלון ו התכונן למסור חבילות למוכרים שחיכו במקומם. הם לא הגיעו לידיהם. גוש של מאות אנשים ונשים דהר מן המידוכות לעבר המכונית, חסם את הכביש כליל, כיתר את המכונית, טיפס על גגה. קטטות ודחיתות ער גרמו למהומה כללית. שוטר, שהיה ער ראייה, נזעק למקום, הועף חזרה, נחבל, חזר למכונית, פקד עליה להמשיך לפינה הבאה. שם עצר את יושבי המכונית ונסע עימם — ועם כל העתונים — לתחנת הי משטרה.

בינתיים החלה ריצה מטורפת של מאות אנשים לעבר הפינה, בה הצליח המפיץ לר דוק שתי חבילות למוכרים. התמונה דמתה להפגנה פוליטית, כאשר הקהל נס מפני הסתערות המשטרה.

★ ★ ★

המוכרים שזכו לעתונים החלו במכירה. גורלם היה מר. מאות הקיפום, דרס ט, דחפום וטיפסו עליהם. נער הופל ארצה, ניצל על-ידי חבר המערכת שראה את הי נעשה. אותו כתב פילס לו דרך בהמון, כיסה בגופו על הנער ההמום, החל מוכר את העתונים במקומו. לא חסרו גם ספרים שקנו כמה גליונות, מכרום כעבור רגע, בשתיים-שלוש לירות.

אותה שעה הסתדרה מסיבה ספונטאנית של עתונאיתחן סביב חברי המערכת. בייניהם היה שדרן של שרות-השדור הגרמני, שחזה בנעשה בעיניים ערות, שאל לבסוף: "מדוע הם כל כך שמחים?" חבריו רשמו בקדחתנות את דברי חברי-המערכת, שמסרו להם פרטים על הפרשה, וביקשו לספק להם עוד באותו לילה את התמונות הבלעדיות שהופיעו בשבועון. הן הוברקו בדדיו עוד באותו לילה לחו"ל.

★ ★ ★

השעה היתה אחרי שלוש, כאשר אחרוני הממתינים באו על סיפוקם. אנשים, נואשו לפני כן והלכו מבלי להשיג את מבוקשם. איש אחד, אשר המתין בסבלנות, התנצל: "מה אני יכול לעשות? אשתי התגרש ממני אם אחזור הביתה בלי גליון!"

למחרת השכימו קוראים רבים להוכיע בקיוסקים. לתמהומם, נוכחו לדעת כי הגליון נות כבר אולו. סיפר שחקן הבימה, שלמה בר-שביט: "במוצאי-שבת חיכיתי ולא השגתי גליון. למחרת, ניגשתי לחנות הספרים ש בשכונתי וביקשתי את העולם הזה. הגיב המוכר: "אתה רואה את כל האנשים האלה? העמוד בתור!"

כבר בליל-שבת הופיעו מכוניות רבות ליד הדפוס. בעליהן ביקשו להשיג גליון. הטלפונים במערכת ובדפוס לא פסקו מ לצלצל במשך כל יום ששי ושבת, והיה צורך להציב אנשים מיוחדים שיענו אוטו מאטית עוד לפני ששמעו את השאלה: "ב אחת בלילה!"

בשבת הורשם מצור על הדפוס על-ידי עשרות קוראים — ביניהם כתבי עתונים אחרים — שביקשו גליון. קוראים טילפנו וביקשו לשמור להם גליון בצד. אשה מהרצליה טילפנה למערכת,

הוצאה מיוחדת זו של העולם הזה מהווה תוספת לגליון שהיו פיע בראשית השבוע, המד כיל את הסיפור המלא על פרשת בר וסידרה של תצי לומים בלעדיים. אותו גליון, שכבר הודפס בכמה מהדר רות, עוד נמצא למכירה ביי רוב הקיוסקים בארץ.

אמרה שלא יכלה עוד לחכות וביקשה רק לדעת מה יכלי הגליון. מטעמי צנזורה, היא לא זכתה לפרטים.

כאשר הגיעה השעה 12, ואחרוני המטיי לים שלא המתינו לשבועון חזרו הביתה, השתררה אחירה מיוחדת במינה, קדחתנית ומחושמלת, בקרב האלפים שנשארו במקום — כמו בימי עצמאות, נעלמו המחיצות בין האנשים ונוצרה התרועעות בלתי-פורמלית בין הנוכחים. אמנים מפורסמים, קציני-צה"ל גבוהים, עתונאים — ובעיקר צעירים וצעיר רות, החליפו בדיחות ושמועות. ההומור המיוחד, פרי העצבנות, מצא פור

מחיר. אחד הנימוקים היה, כי פירסום זה עלול לקלקל את מעמד פתיחת משפט אייכמן. קרוב לחדאי שהיו נימוקים נוספים: אילו פירסמו את הסיפור במועדו, היה מפתיע את שרי-הממשלה, חברי ועדת-החוק והבטחון, מטה הבחירות של מפא"י ואנשי מפתח אחרים. מישוה רצה, כנראה, להכשיר את הקרקע ולרכך את המכה לפני הפירסום. הוא השיג את התוצאה ההפוכה.

המשרד-הבטחון כינס ישיבה סודית של עורכי העתונים הימניים. מישוה דאג שבשיי בה זו יקום אחד העורכים ויציע לגנוז את פירסום הידיעה עד יום א', כדי לשמור על מעמד אייכמן. כל העורכים הסכימו.

איך יכולים עורכי יומונים, בכל זאת, למי נוע את הופעתו המוקדמת של העולם הזה? גם לכך נמצאה תרופה: משרד-הבטחון הש תמש בסמכויות-החירום שלו ואסר כל פיר סום הקשור בשם ה"ר" בר עד יום א' — אפילו פירסום שאינו מזכיר את מעצרו והאשמתו בריגול.

יום א' מתחיל, לפי הלוח המקובל, ב שעה 00.01 — דקה אחרי חצות, מוצאי שבת. העולם הזה התכונן לפרסם את גליונו, לאור החלטת העורכים, באותו רגע ממש. אך עורכי היוםונים התחכמו גם הפעם. לפי דרישת עורך למרחב, החליט משרד הבטחון להחיר את הפירסום רק מן הי שעה 01.00 — היינו אחת בלילה. הוא קיחה ששום איש לא יסתובב עוד ברחובות ב שעה כזאת, כדי להמתין להופעת השבועון.

★ ★ ★

אולם עורכי היוםונים פשוט לא הכירו את קוראי העתון הזה.

איך ידעו על הופעת הגליון? לא פורסמה שום מודעה בשום עתון אחר. קול ישראל אף סירב לפרסם את ההודעה המוקדמת שנמסרה לו לשדור בתשלום. ההודעה היחידה הודפסה במודעה קטנה, ב גליון הקודם של העולם הזה, בה נאמר כי הגליון הבא יוקדם, וכי קוראים תל אביביים יוכלו להשיגו במוצאי-שבת. לא צוינה שעה.



רחוב דיזנגוף חסום: תמונה זו צולמה בשעה שתיים בלילה, מראה את הקהל שפרץ לכביש. מלפנים מראה צעיר גליון שרכש בקושי, מאחוריו מצוטטף קהל סביב מוכר שכמעט נחנק בהסתערות עליו.

עולם הזה